63ste Jaargang No. 5051 — DAGBLAD — Dinsdag 4 Maart 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8J Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: ...steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14. Oranjestad: tel. 38.

Feest in Mexico

Oorlog in China

Weer naar het strand van Duinkerken

HET BEZOEK VAN TRUMAN.

Bij zijn bezoek aan Mexico werd President Truman een grootste ontvangst bereikt. De President van de Verenigde Staten hield een redevoering waarin hij o.a. zeide: „Het feit, dat ik hier nu een bezoek mag brengen aan de grote republiek van Mexico is werkelijk een van de hoogtepunten uit mijn carrière".

„Ik voel mij diep ontroerd, hier te zijn, hier te midden van goede vrienden en goede buren. Altijd had ik gehoopt nog eens naar Mexico te kunnen terugkeren nadat ik er een bezoek bracht in November 1939. Ik heb toen ook deze stad bezocht en door het congres werd ik toen met grote gastvrijheid ontvangen. Ik dank uit het diepst van mijn hart mijn goede vriend de President Aleman en geheel met Mexicaanse volk, voor de wijze waarop zij mij hebben welkom geheten.

Het is dikwijls een fout van de volken, om té veel te zien naar dat wat hen verwijdert en niet naar dat wat hen verenigt. Het zou natuurlijk ook dwaas van mij zijn te beweren dat er geen fundamentele verschillen de principeen op het gebied van politiek kunnen bestaan, maar het doel van alle volken moet wel zijn, het brengen van de vrede en de veiligheid voor geheel de wereld. Inderdaad veiligheid voor allen, dat is geen gemakkelijke doelstelling doch dit is het doel waarna na alle volken van wat voor ras religie ook naar moeten streven. Ik ben niet ontmoedigd door de moeilijkheden die ons schijnbaar in de weg staan".

Men had de aankomst van Truman bepaald om 11 uur.

Men meldde zijn aankomst, er bijvermeldend, dat dit de eerste keer was dat een President in actieve dienst Mexico bezoekt.

Het eerst van allen stapte hij uit het vliegtuig, daarna sprak Truman enkele minuten met de Noordamerikaanse gezant Walter Turston, waarna de saluutschoten klonken. De twee Presidenten liepen op elkaar toe, drukten elkaar hartelijk de hand en wandelden samen verder. Wederkerig werden van begroeting gesproken. President Truman wees er op, dat hij hier was bij mensen die de erfgenamen zijn van een grote beschaving en het is de taak van de Amerikaanse democratiën om hun erfenis te handhaven. Het zal de wereld vrede bevorderen. Men meent in verantwoordelijke diplomatieke kringen, dat de President van Mexico de aandacht van de President zal verzoeken voor de grote conferentie van de Amerikaanse staten, die men in Mei te Rio de Janeiro zal worden gehouden Indien de quaestie tussen Argentinië en Amerika is opgelost, zal men er op aandringen, dat Truman ook naar Rio de Janeiro komt in de maand Mei, dit zal echter niet mogelijk zijn als inmiddels Marshall niet is teruggekeerd uit Moskou.

Men wees er nog op, dat de rede van President Truman zeer welsprekend was. Hij benadrukte nog de noodzaak, dat we samen moeten leven en samen moeten trachten een gezegende toekomst te verwerven. Een vijftig jaar bestaat die samenwerking reeds in Amerika — doch de samenwerking moet nog hechter worden.

„Onze samenwerking geeft inspiratie aan het instituut van de Verenigde landen", meende Truman. „Wij immers geloven in de waarde van het individu en verdedigen zijn rechten, de staat bestaat voor het welzijn van de burgers. Wat we geloven willen we ook practisch in onze wetten ten uitvoer brengen".

„Onder dictatuur is die vrijheid er niet". Duizende personen waren samengestroomd om bij de ontvangst aanwezig te zijn, meisjes droegen bloemen aan kinderen wuifden met vlaggen. Er zal een diner namens de staat worden aangericht, terwijl er een receptie op het programma staat waarbij 1500 personen zijn uitgenodigd.

HET BEZOEK VAN PRESIDENT TRUMAN AAN MEXICO.

Voor vandaag staan de volgende punten op het programma: President Truman zal een krans leggen bij het onafhankelijkheidsmonument. Hem ter ere zullen er nationale dansen worden uitgevoerd. Truman zal verder de lunch gebruiken bij den gezant, waar ook de receptie zal plaats vinden, terwijl er vanavond een receptie zal gehouden worden in het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Gisteravond sprak President Truman in het paleis van den President. Tijdens zijn rede verklaarde hij het een sleutel van onderlinge samenwerking, dat men zich moet stellen op het standpunt van de non-interventie. Men moet zich niet mengen in de zaken van anderen; immers de zwakkere zou gevaar lopen door den sterkere te worden verdrukt. In zijn welkomstwoord liet de President van Mexico op het eind ook uitkomen, dat de economie van Amerika, die van Mexico kan aanvullen.

NAAR HET STRAND VAN DUINKERKEN.

Engeland en Frankrijk ontmoetten elkaar op het strand van Duinkerken om het verbond tussen Frankrijk en Engeland te ondertekenen. De ondertekening vond plaats op een honderd yard afstand van de plaats, waar de Engelsen bijeen kwamen op hun terugtocht in 1940. Het verbond behelst een militaire overeenkomst tot bijstand bij agressie; het verbond wil ook hechter economische samenwerking tussen de beide landen bewerkstelligen. Bevin, de Minister van Buitenlandse Zaken van Engeland, onderbrak zijn reis naar Moskou om in Duinkerken aanwezig te zijn; ook Bidault brak zijn voorbereidende besprekingen af, om mede te ondertekenen. De text van de overeenkomst wordt door geen van beide regeringen bekend gemaakt voor de ondertekening om kwart voor negen.

Bij zijn vertrek verklaarde Bevin, dat hij vertrok in de goede hoop, dat er vrede komt. In zijn korte afscheidsrede, die Bevin op het station even voor het vertrek hield, zeide Bevin, dat hij met nog meer moed op reis ging, omdat hij onderweg samen met Bidault de overeenkomst tussen Frankrijk en Engeland zal gaan tekenen (Duinkerken en Londen, (AP) 4.3).

LAKE SUCCESS EN DE PALESTIJNSE QUAESTIE.

Uit bevoegde bronnen van Lake Success komen berichten als zou Engeland wel genegen zijn voor de Palestijnse quaestie een van de moeilijkste quaesties, die er nu in de wereld is, een speciale commissie in het leven te laten roepen. De zaak is nu in studie bij den Secretaris Lie. Men weet, dat Lie een conferentie had met den Engelsen afgevaardigde Coddagon. Men meent dat dit de beste manier is om de zaak spoedig in behandeling te nemen (Lake Success, (AP) 4.3).

TOESTAND IN DUITSLAND.

De AP-dienst meldt uit Berlijn, dat de millioenen Duitsers zeer apathisch zijn voor wat betreft de politiek; zij maken de strengste winter door sinds jaren en zij geven geen reacties op de oproepen van hun nieuwe politieke leiders, die de aandacht trachten te trekken van de bevolking in verband met de op handen zijnde vredesonderhandelingen in Moskou. (AP) 4.3).

MOEDER EN ZOON.

Gisteren bezocht President Truman zijn moeder.

VLIEGTUIG ZOEK.

Uit Nova Scotia wordt gemeld dat een militair vliegtuig waarschijnlijk acht personen aan boord vermist is. Het is een „flying fortress" (Halifax, (AP) 3.3).

ONDER-COMITÉ.

Het onder-comité van de veiligheidsraad kwam voor de eerste maal bijeen en men koos Eduard Zulata Angel van Columbia als voorzitter. Men zal voor dit comité de zaak tussen Albanië en Engeland gaan behandelen (Lake Success, (AP) 3.3).

OORLOG IN CHINA.

Men meldt ons uit Nanking, dat het grote tegen-offensief, waarbij men twee honderd duizend communisten zal trachten te omsingelen een aanvang zal nemen (Nanking, (AP) 3.3).

BYRNES VRAAGT SPOED.

Uit Washington wordt bericht, dat het comité voor Buitenlandse Zaken van de senaat de ratificatie in studie nam van de vredesverdragen met Italië, Bulgarije, Roemenië en Hongarije. James Byrnes, de oud-secretaris van Buitenlandse Zaken, ried aan met deze zaak haast te maken, pas als die verdragen klaar zijn, kan men vooruit op de weg naar stabiliteit en vrede, meende hij (Washington, (AP) 4.3).

NEW YORK.

Er zijn nu in New York ongeveer elfduizend Nederlanders. Dit is maar een heel kleine groep onder de 75 verschillende nationaliteiten, die New York rijk is.

GEHEIMZINNIGE EXPLOSIE.

Ten gevolge van een geheimzinnige explosie te Chicago werden vier personen gedood en twintig zwaar gewond. Het gebouw waarin de explosie plaats vond was van drie verdiepingen en werd met de grond gelijk gemaakt (Aneta, 3.3).

NOG NIET RUSTIG IN PALESTINA.

In verband met de verscherpte aanvallen van de opstandelingen in Palestina bezetten Britse troepen gisteren de steden Telaviv, Jerusalem en verschillende andere belangrijke Palestijnse steden. Alle winkels, behalve die van levensmiddelen en de apotheken, zijn gesloten. De bevolking moet door voedselconvooien in hun levensonderhoud worden voorzien (Aneta, 3.3).

het nieuws van vandaag

Het bezoek van President Truman neemt alle telegrammen in beslag. Men vindt geen tijd, om nog ander nieuws door te zenden. Ellenlange telegrammen melden ons wat Truman zal zeggen en wat Truman gezegd heeft. De achtergrond van het geval is interessant. Al weken terug werd de wereld gemeld, dat het bezoek van Truman iets had uit te staan met de geweldige landbouwplannen van den nieuwen president van Mexico, waarvoor Truman de machines zou moeten leveren, het zou een industriële landbouw worden op geweldige schaal. Nu is het opvallend, dat er in de lange redevoeringen weinig van die zaak gezegd wordt, doch wel wordt er veel gesproken, ja bijna uitsluitend, over de Panamerikaanse samenwerking, alleen sprak President Aleman er even over gisteravond.

Wat weet men nu in Mexico te vertellen aangaande het doel van deze reis? De President van Mexico heeft President Truman uitgenodigd, om hem te bewegen ook naar Rio de Janeiro te gaan, als daar in de maand Mei een conferentie gehouden wordt tussen alle Staten van de Amerika's. Natuurlijk moet dan eerst de tegenstelling tussen Amerika en Argentinië goed uit de weg geruimd worden.

Truman is vol lof over de samenwerking in Amerika, het werkt inspirerend voor het instituut van de Verenigde Landen, meent hij. Het gaat er dus wel op lijken, dat deze driedaagse visite aan Mexico zal gevolgd worden door een andere visite aan Rio de Janeiro. Uit Amerika weet men al te berichten, dat zulk een bezoek aan Rio de Janeiro niet door zal kunnen gaan, indien in die dagen Marshall nog niet terug zou zijn uit Moskou. Gaat het vlot in Moskou, dan duurt het drie weken; gaat het stroef, dan kan het acht weken worden, meent men in de wereldpers.

In China gaan de broederen elkaar weer te lijf. Het schijnt dus dat de zending van Marshall in China wel een volkomen mislukking is geworden; hij schijnt de partijen niet bij elkaar hebben kunnen brengen.

We publiceren vandaag de brief van Van Mook aan Lord Mountbatten. Het is wel heel anders gegaan als hij daar zelf zegt. Uit de brief zou blijken, dat hij er niets voor gevoelde, om met Soekarno in onderhandeling te treden. Het is alles juist andersom gegaan. De vorige week sprak de Minister over deze brief en hij noemde de publicatie van deze brief een vergissing; we weten nog niet wat de Kamer daar van dacht.

Op het strand van Duinkerken werd het verbond tussen Engeland en Frankrijk gesloten voor niet minder dan vijftig jaar. Men is er door bemoedigd, nu gaat de reis naar Moskou.

Uit Duitsland komen berichten, dat de mensen het te koud hebben, om nog verder over de politiek te praten; het zou hun allemaal niets meer kunnen schelen; men zou apathisch worden. In Nederland gaan de processen verder tegen de verraders, soms schrikken we: wat een laagheid.

Men schijnt in Lake Success haast te maken met de Palestijnse quaestie. Zou het mogelijk zijn een oplossing te vinden? Het zou een schande zijn voor het nieuwe instituut van de Vereniode Landen, als men dit probleem niet aan zou kunnen.

ONS KONINKRIJK

MINISTER BEEL NAAR BELGIË.

Aneta meldt dat Minister Beel in gezelschap van verschillende Ministers een bezoek zal brengen aan Brussel. Dit bericht is ontleent aan de Nationale Rotterdamse krant. Het bezoek is vastgesteld op 12 Maart, terwijl dan de Belgische Ministers tegen eind April een contravisite zullen maken (Aneta, 3.3).

MENNONIETEN.

De „Volendam" bracht 2036 Mennonieten naar Buenos Aires, ze kwamen uit Polen en Duitsland en zullen zich in Paraguay vestigen (Aneta, 3.3).

MAAS EN WAALKANAAL.

De Nijmeegse gemeenteraad stond een crediet toe van 945.000 gu den voor het verdere herstel aan het Maas en Waalkanaal. (Aneta, 3.3).

DE BIEZONDERE RECHTBANKEN.

Er moeten in Nederland nog 28.355 personen voorkomen onder beschuldiging van collaboratie, deelde Minister Maarseveen mede in de Kamer.

Men meent volgend jaar Jan zover klaar te zijn, dat men de biezonder rechtbanken kan opheffen. De Minister liet zich niet erg bemoedigend uit over de pogingen om jeugdige deliquenten in de kampen tot andere inzichten te brengen (Den Haag, Aneta, 3.3).

GROTE BRAND IN ROTTERDAM.

In een opslagplaats voor transito-goederen te Rotterdam is er een brand uitgebroken, die een schade van enkele millioenen veroorzaakte. De loods is tot de grond afgebrand en de goederen, die bestemd waren voor Tsjechoslowakije evenals twee volledige scheepsmotoren K.P.M., werden totaal vernield (Aneta, 3.3).

GENERAAL FOULKES.

Generaal Foulkes, commandant van het eerste Canadees leger, die de Duitsers de onvoorwaardelijke overgave in Mei 1945 deed tekenen, zal in Mei as. ereburger worden van Wageningen (Aneta, 3.3).

Wat van Mook aan Mountbatten schreef

Geen onderhandelen met Soekarno!

Van Mooks advies aan Mountbatten.

Als bijlage bij de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer betreffende de begroting van Overzeese gebiedsdelen wordt het advies gepubliceerd, dat Dr. Van Mook op 3 September 1945 aan Lord Mountbatten verzond. De ontwikkeling van zaken heeft wel een heel ander verloop genomen dan toen het inzicht was van den Luitenant Gouverneur-Generaal. Zijn advies luidde als volgt:

MOUNTBATTEN.

„In de aangehechte nota wordt een overzicht gegeven van de creatie, door de Japanners, onder het mom van een spontane beweging, van de zogenaamde republiek Indonesia. De volgorde der data toont, dat de uiteindelijke stoot werd gedaan, toen de Japanners reeds hadden aangeboden zich te onderwerpen, en dat de vorming van het zogenaamde Soekarno-gouvernement plaats vond nadat Japan de geallieerde voorwaarden had aanvaard.

Uit de lijst van de leden van het definitieve „Comité voor de voltooiïng van de onafhankelijkheid", 19 Augustus, kan worden besloten, dat de beweging beperkt is tot Java; geen afgevaardigden van Sumatra van enige betekenis hebben deelgenomen. De constructie is in feite een eenmansregering (dictatuur) naar Japanse snit. Zij wordt geheel en al gekenmerkt door haar verkleefdheid aan de groot-Oostaziatische politiek. Het moet worden betwijfeld, of dit marionetten regime enige grote aanhang heeft, ook omdat sommige der belangrijke Javaanse namen in de lijst der comitéleden verwonderen zijn, doch volgens binnenlandse radio-uitzendingen heeft het verantwoordelijke militaire gouvernement toegestaan, dat het de uiterlijke allures van een regelmatig bestuur aanneemt. Het is van belang om deze organisatie in extremis in geen enkel opzicht te erkennen. Haar erkenning, zelfs zuiver indirect en de facto, zou de grootste moeilijkheden scheppen en verwarring stichten in de geest van alle aan de wettige orde getrouwe Indonesiërs. Een samenvallen van de Japanse nederlaag met de handhaving van deze onder Japanse auspiciën opgerichte organisatie zou zulk een tegenstrijdigheid zijn, dat niemand de positie zou kunnen begrijpen.

Het wordt daarom dringend aangeraden om zelfs in de eerste aanrakingen — exempl. gratia van Rapwi-groepen — de verantwoordelijkheid van het militaire Japanse gouvernement ten volle te handhaven, en handelen met het zogenaamde Soekarno-gouvernement zorgvuldig te vermijden. De bestaande plaatselijke besturen zouden tijdelijk erkend kunnen worden, zonder in te gaan op de vraag, of de aanstelling van een aantal hunner door het Japanse militaire gouvernement als onwettig moet worden beschouwd en of sommige individuen bekende collaborateurs zijn. Deze erkenning zou moeten worden gebaseerd op de doelmatigheid van het werken met het bestuur, zoals dit georganiseerd is onder het Japanse militaire gouvernement, onder handhaving van de verantwoordelijkheid van dat gouvernement totdat het geallieerde opperbevel en Nica het hebben overgenomen.

Teneinde fouten te vermijden schijnt het wenselijk dat:

1. Een algemene directieve wordt uitgevaardigd met betrekking tot de niet-erkenning van de zogenaamde republiek Indonesia en zijn gouvernement.

2. Een of meer Nederlands-Oostindische ervaren politieke adviseurs worden toegevoegd aan elke groep, die Java intrekt vóór de aankomst van de bezettingsmacht en Nica.

Kandy, 3 September 1945.
w.g. de lt. gouverneur-generaal in N.O.I.
Dr. H. J van Mook.

(De Msb.)

ELECTRICITEITSBESPARING.

In verband met de electriciteitsbesparing zullen van heden af de radiozendtijden verkort worden. Men begint in den vervolge om tien uur en eindigt om 23 uur (Aneta, 3.3).

SLECHTS PERSOONLIJK CONTACT.

In aansluiting op de onlangs in Den Haag gehouden handelsconferentie met delegaties van de Engelse en Noordamerikaanse bezettingszones in bezet Duitsland, bracht de heer A. B. Speekenbrink, hoofd van de afdeling economische zaken, departement van de nijverheid, een bezoek aan Duitsland. Bij zijn terugkomst verklaarde hij, dat men niet tot een overeenkomst was gekomen omtrent de uitvoer van Nederlandse groenten en het gebruik van Nederlandse havens voor transito-vervoer en dat de Berlijnse conferentie slechts waarde had voor het persoonlijk gelegde contact (Aneta, 3.3).

VERLAGING TARIEVEN.

De tarieven voor het Nederlands—Belgisch postverkeer zullen zeer binnenkort belangrijk verlaagd worden (Aneta, 3.3).

SCHAATSEN.

In Noorwegen te Hamar wist Jan Langedijk de victorie te behalen bij de schaatswedstrijden bij een vorst van 22 graden. Hij behaalde de 10.000 meter in 18 minuten en 10½ seconden (Aneta, 3.3).

CURAÇAO

WELVAARTSPLAN 1946.

Voor degenen, die geïnteresseerd zijn in een rapport over het „Welvaartsplan 1946" van de hoogleraren Goudriaan en Dresden, kunnen wij mededelen, dat dit rapport zeer binnenkort in gedrukte uitgave zal uitkomen. Voor verdere biezonderheden verwijzen wij de geïnteresseerden naar den Heer Colar van de K.L.M.

CUROM.

Vrijdag a.s. spreekt de heer W. Pooters voor de Curom over „Het district Commewijne".

FEEST COMITÉ SANTA MARIA.

In verband met de viering van het eeuwfeest van de parochie van Santa Maria werd er Zondag jl. een comité samengesteld.

NIEUW TIJDSCHRIFT.

In Nederland verscheen een nieuw tijdschrift voor de onderwijzers en onderwijzeressen van de Katholieke Scholen. Het nieuwe tijdschrift „Kerk en School" genaamd wordt uitgegeven door het R.K. Bureau voor Onderwijs en Opvoeding in Den Haag. Nadat het tijdschrift „Verbum" een priestertijdschrift is geworden ontstond er een lacune, reden waarom men overging tot de uitgave van dit nieuwe tijdschrift, dat ook zeker op Curaçao bij het leger van onze onderwijzers en onderwijzeressen zeer welkome lectuur zal zijn.

K.L.M.-NIEUWS.

De Heer M. L. P. Stapelkamp directeur van de Sociadad Comercial Holandesa Colombia te Barranquilla keerde gisteravond met het K.L.M.-vliegtuig „Paramaribo" van een zakenreis uit Nederland terug. De heer Stapelkamp is van plan om in zijn hoedanigheid van Inspecteur van de Mijnmaatschappij Curaçao nog korte tijd te Curaçao te verblijven en daarna naar Barranquilla door te reizen.

De heer H. A. C. Burgers, die op het kantoor van de B.P.M. te Den Haag de dagelijkse leiding van de Curaçaose Petroleum Industrie Maatschappij heeft, kwam gisteravond per K.L.M. te Hato aan.

De heer Burgers zal vermoedelijk vier weken te Curaçao vertoeven en daarna via een kort verblijf te Cuba naar New York vliegen, vanwaar hij per Queen Elizabeth naar Nederland hoopt terug te keren.

Met het K.L.M.-vliegtuig uit Nederland arriveerde gisteravond de Luitenant-Kolonel W. K. Boogh, die namens den Minister van Overzeese Gebiedsdelen besprekingen over militaire aangelegenheden komt voeren met name betreffende de formatie en organisatie van de landmacht. Het is de bedoeling van Overste Boogh om veertien dagen te Curaçao te verblijven en daarna naar Suriname te vertrekken, vanwaar hij ongeveer veertien dagen later naar Nederland hoopt terug te keren.

Met het K.L.M.-vliegtuig „Paramaribo" uit Nederland, kwam gisteravond op Hato aan Dr. A. Plesman, president-directeur der K.L.M.

Dr. Plesman werd door den directeur van het West-Indisch Bedrijf der K.L.M., den heer L. F. Bouman, den chef vliegdienst den heer J. J. van Balkom, den chef Technische Dienst den Heer H. A. van Ierson, en hun dames, alsmede door verschillende andere hoge functionnarissen van K.L.M. en Gouvernement, begroet. Zowel persfoto's als filmopnamen werden van de aankomst gemaakt. Dr. Plesman hoopt heden de openingsplechtigheid van het nieuwe stationsgebouw te Hato bij te wonen. Vermoedelijk zal hij Woensdag a.s. weer vertrekken.

VERKEERSONGEVALLEN.

Over de week 24 Februari — 2 Maart 1947.

Een bestuurder van een pick-up reed de Naniesteeg uit, zonder een wielrijder, die over de Bredestraat reed voorrang te geven met het gevolg dat hij met zijn voorbumper in het achterwiel haakte. Van het rijwiel werd de achterwiel verbogen.

———

Een wielrijder, die de Ojedastraat overstak, komende vanuit de Jonghstraat wilde remmen toen er in de Ojedastraat een pick-up naderde, doch zijn rem werkte niet. Hij reed tegen de rechtervoorzijde van de pick-up aan en werd tegen de grond geslagen. De jongen klaagde over hevige pijn in het linkerbeen, terwijl door de aanrijding de voorvork van het rijwiel brak en het voorwiel werd verbogen. Door den arts kon geen letsel bij den jongen geconstateerd worden.

———

Op de Berg Altena liep een geparkeerde vrachtwagen achteruit tegen een personenauto aan, waardoor de personenauto werd beschadigd.

———

Vond een aanrijding plaats op de weg naar Westpunt tussen een kerosinetruck en een autobus. De truck werd licht-, de autobus vrij ernstig beschadigd.

Oorzaak: Beide motorrijtuigen reden in de richting Dokterstuin. Ter hoogte van Kleine Berg wilde de bestuurder van de vrachtwagen naar links de ingang van een koraal inrijden. Op dat moment wilde de bestuurder van de bus deze vrachtwagen passeren. De autobus werd opzij gedrukt, reed door een afrastering heen en kwam zwaar beschadigd tot stilstand.

———

Op de Parallelweg van de Schottegatweg ter hoogte van Botica Beatrix liep een jongen hard'lopend van het trottoir tegen een passerende vrachtwagen aan. De jongen werd licht aan het hoofd gewond.

———

Te Westpunt reed een vrachtwagen door een afrastering. De bestuurder zou door een tegenligger zijn verblind en reed van de weg af.

———

De bestuurder van een personenauto verleende op het kruispunt Julianaplein — Concordiastraat geen voorrang aan een autobus, welke van rechts kwam, met het gevolg dat beide motorrijtuigen tegen elkaar botsten. Van beide auto's de spatschermen beschadigd.

———

De bestuurder van een pick-up 'ette op de Roodeweg niet op de voor hem rijdende autobus, met het gevolg dat toen deze moest stoppen, hij tegen de bus opreed.

Een bestuurder van een vrachtwagen reed in de Markstraat zonder om te zien achteruit tegen een andere vrachtwagen aan. Na het ongeval reed deze bestuurder weg.

———

Op de Caracasbaniweg sprong tijdens het rijden een band van een vrachtwagen. De bestuurder verloor de macht over zijn stuur en reed tegen een afrastering aan waardoor deze werd beschadigd.

———

In de Bredestraat (P) reed een bestuurder van een personenauto, die in de file stond, te snel op en reed tegen de voor hem stilstaande auto aan. Beide auto's licht beschadigd.

———

De bestuurder van een bestelauto kwam de poort van Huize Soerabaja uitrijden zonder voldoende op het verkeer te letten dat van links kon naderen. Een juist passerende pick-up reed tegen de auto op waardoor het spatsherm licht werd beschadigd.

———

Op de hoek Naniesteeg — Bredestraat vond een lichte aanrijding plaats tussen een gasolinetruck en een personenauto. De personenauto werd aan de rechtervoorzijde geraakt en vrij ernstig beschadigd.

———

Op de Schottegatweg ter hoogte van Post V reed de bestuurder van een vrachtwagen op, zonder op het achteropkomend verkeer te letten. De juist passerende personenauto werd door de laadbak geraakt en bekwam een deuk in het rechtervoorspatscherm.

———

Op de Berg Altena nam de bestuurder van een personenauto de bocht naar rechts te groot en kwam in aanraking met een andere auto, waardoor deze aan de linkervoorzijde werd beschadigd.

———

Een halfblinde voetganger liep in de Columbusstraat tegen een auto aan, waardoor hij licht aan het hoofd werd gewond. De man zag de auto niet aankomen.

———

Vond een lichte aanrijding plaats op de hoek Columbusstraat — Kerkstraat. De bestuurder van een personenauto nam de bocht van de Columbusstraat uit de Kerkstraat in te kort en bleef met het linkerspatscherm achter de bumper van een geparkeerde auto haken. De bumper werd verbogen en het spatscherm ingescheurd.

———

In de Bredestraat (O.B.) reed een personenauto te dicht langs een geparkeerde auto waardoor het linkerachterspatscherm van die auto werd ingedeukt.

———

Op de Weg naar Westpunt ter hoogte van Veeris vond een lichte aanrijding plaats tussen een personenauto en een huurauto.

Oorzaak: De bestuurder van de personenauto zou niet geheel rechts van de weg gereden hebben, waarna de auto's elkaar te dicht passeerden.

———

Op het C.P.I.M.-terrein werd een manspersoon aangereden door een vrachtwagen. De man bekwam een ribfractuur en schaafwonden aan het gelaat.

Oorzaak: Te grote snelheid van het motorvrachtrijtuig.

———

Een in kenlijke staat van dronkenschap verkerend manspersoon reed als bestuurder van een autobus tegen een lichtpaal op de De Ruyterkade op. Een achter in de auto zittend vrouwspersoon werd door de schok temoest in het Hospitaal worden opgenomen. De auto werd zeer gen de voorbank geslingerd en ernstig beschadigd.

———

Op de Salinja reed de bestuurder van een personenauto een staande auto voorbij op het moment dat van tegenovergestelde richting uit een andere auto naderde. Beide auto's raakten elkaar en werden licht beschadigd.

———

Op het Brionplein reed de bestuurder van een autobus te dicht langs een personenauto die in de file stond waardoor de personenauto, een deuk in het spatscherm bekwam.

———

Op de Schottegatweg ter hoogte van Cas-Chiquio vond een aanrijding plaats tussen 2 personenauto's welke beiden zeer ernstig beschadigd werden. De bestuurder van de auto die uit de richting stad kwam reed niet vo'doende rechts en kwam in aanrijding met de van de tegenovergestelde richting uit komende auto.

PORTUGEZEN.

Men was de vorige week zeer verheugd op Suffisant, nu men ziet, dat de C.P.I.M. ook Portugezen in familieverband laat uitkomen.

In totaal arriveerden er met de „Bloemfontein" 23 vrouwen en 60 kinderen. Voor deze laatsten zal het nodig zijn een schooltje op te richten. Wij juichen de nieuwe politiek zeer toe, dit des te meer daar we vernemen, dat sommigen der Portugezen, wier echtgenote nu met de „Bloemfontein" uitkwam, reeds acht jaar lang in dienst zijn van de CPIM.

AUTOBUSVERGUNNING.

Van morgen af kunnen de chauffeurs, die een vergunning hebben aangevraagd voor een autobusdienst op het eiland Curaçao, die vergunning gaan afhalen op het Politiebureau, afdeling „Verkeer".

REPUBLIEK.

De voetbalclub „Republiek" vertrekt Vrijdag as. naar Bonaire, tot het spelen van enkele voetbalwedstrijden. De K.S.C. heeft een beker ter beschikking gesteld.

PERSBERICHT.

Maandagmorgen, de 3de Maart jl. maakte de Luitenant-Kolonel bij de Generale Staf van het Koninklijk Nederlands Indisch Leger W. K. Boogh, wnd. Hoofd van de 7de afdeling van het Departement van Overzeese Gebiedsdelen, die het Staatsdeel Curaçao bezoekt ter bespreking van militaire aangelegenheden, zijn opwachting bij Zijne Excellentie den Heer Gouverneur.

ingezonden

buiten verantwoordelijkheid der Redactie

HET WOORD VAN AUGUSTINUS.

Het machtige woord van den kerkleraar van Hippo klinkt nog over de wereld. In Amerika begon men met een serie van de werken der kerkvaders in modern Engels vertaald.

Nummer twee van deze serie is reeds een boek van den Heiligen Augustinus. Men gaf een moderne vertaling van het werk „De Catechizandis Rudibus" met als titel „The First Catechtical Instruction". Het boek werd keurig uitgegeven en met de nodige commentaar voorzien. In de moderne tijd is de catechetiek een onderwerp van studie en de ideeën van Augustinus over deze materie hebben voor onze tijd ook nog grote waarde.

Het theologische vraagstuk van de Bijbel als enige bron van openbaring, of de Bijbel als gelegenheidsgeschrift, doch met de traditie als bron van openbaring, laat zich in dit werk ook nader belichten.

C-A-B

Uitslag trekking Loterij t.b.v. de Sportende Curaçaose Jeugd.

Rode Loten		Witte Loten	
1e prijs	2101	1e prijs	0100
2e „	2057	2e „	0114
3e „	2002	3e „	1417
4e „	0001	4e „	0080
5e „	2407		
6e „	2295		

Namens het Bestuur,
De Secretaris,
J. J. Beaujon.

Middelbaar Onderwijs

Naar een Algemene Middelbare School?

Al jaren deint het in de kringen van het M. O. en V. H. O., waar het reeds in de vooroorlogse jaren tot een communis opinio was gegroeid, dat deze tak van onderwijs een duchtige vernieuwing behoefde.

Deze deining is de laatste maanden gegroeid tot een vloedgolf, vooral ook door de algemene verbittering die zich in het docentencorps vastgebeten heeft over de veel te lage salariëring, die het een gemiddeld leeraarsgezin onmogelijk maakt fatsoenlijk door de tijd te komen. Met het funeste gevo'g dat velen het M.O. verlaten, zodat een ontzaglijk tekort aan leraren is ontstaan, hetgeen fnuikend is voor behoorlijk onderwijs. Bij een beschouwing over vernieuwing behoort dus voorop te staan, dat een aanzienlijke salarisverbetering conditio sine qua non is voor vruchtdragend onderwijs.

Na de bevrijding werd de drang naar onderwijsvernieuwing sterker dan ooit, een algemeen symptoom trouwens van deze tijd van afbraak en nieuwbouw, waarin oude waarden aan het wankelen worden gebracht en nieuwe ideeën — vaak oude figuren in een nieuw kleed — als reddinggevende engelen onder de schijnwerpers der publieke belangstelling worden geplaatst.

Voor het M. O. was het de veerkrachtige Minister Bolkestein, die de grondslagen legde voor het huidige plan-Bolkestein, dat door Minister Gielen in grote lijnen aanvaard is en redelijkerwijs dus als richtinggevend ontwerp mag beschouwd worden voor een komende heroriëntering van het M. O.

Het wil ons voorkomen dat door beide bewindsliedem de quaestie waarom het gaat, niet zuiver gesteld is.

Is het wel zo dringend noodzakelijk, dat aan enkele vakken gesnoeid wordt? Dat er een paar nieuwe vakken bij gefokt worden? Dat Latijn inplaats van Duits onderwezen wordt?*) Noemt men dat vernieuwing? Er worden inderdaad wel enkele suggesties gegeven, waaruit duidelijk blijkt, dat men de structuur van het V. H.O. wil veranderd zien, in die zin, dat door meer zelfstandig werk en wat daarmee annex is, een meer rechtstreekse voorbereiding gegeven zal worden voor het Hoger Onderwijs. Men wil dus het ene doen zonder het andere te laten. Maar moet dat niet noodwendig voeren tot een verdere verzwaring van het toch al zo overladen onderwijs?

M. i. moet iedere vernieuwing van het M. O. uitgaan van de volgende twee feiten:

1. Het overladen leerprogramma, het dictatisch materialisme dus, moet vervangen worden door een levensrechter, een fundamenteel waardevoller onderwijs, dat veel meer den volledigen mens vormt m.a.w. een totale omvorming van onze doceerinstituten.

Overlading maakt van onze leerlingen geen betere of geleerdere mensen, maar vaak afgeladen, krakende wagens, vol half begrepen en mechanisch gememoriseerde kennis, die straks als ballast over boord geworpen zal worden. Maar — werpt men meestal op — de formele waarde dan die het onderwijzen van deze wetenschap heeft? Er is een gezondere weg, die voert tot verstandelijke ontwikkeling dan die der geestelijke indigestie. Dat ons M. O. overladen is blijkt duidelijk uit het procent zitten blijvers en uit het procent dat zonder hapeten het eenddiploma verwerft. Stofvergoding — erfzonde van het materialisme — rust als een vloek op ons onderwijs.

2. Het tweede feit, waarmee m. i. iedere vernieuwing van uit dient gegaan te worden is dit: Het M. O. is eindonderwijs of voorbereidingsschool voor Hogeschool of Universiteit.

Voor het Lager Onderwijs is deze quaestie al jaren een zaak van to be or not to be en hier is steeds met klem de stelling verdedigd: L. O. is eindonderwijs en geen dril-instituut voor het M. O. Inderdaad zeer juist! Het L. O. wordt vaak verkracht door het feit dat een ganse schoolbevolking geofferd wordt aan een beetje schijnwetenschap, geput uit allerlei boekjes voor opleidingsscholen, die de leerlingen reisvaardig moet maken voor hun tocht over de middelbare zee.

Ligt de quaestie mutatis mutandis voor het M. O. niet hetzelfde? Welk percentage van onze leerlingen gaat er naar het Hoger Onderwijs? Zou dit buiten de universiteitssteden gemiddeld meer dan 25 pct. bedragen — bizondere omstandigheden als tijden van hoogconjunctuur voor bepaalde bevolkingsgroepen buiten beschouwing gelaten?

Daarom moet er m.i. veel sterker dan tot nu toe gebeurd is, onderscheid gemaakt worden tussen de M.S. die voorbereidt voor het H.O. en de M.S., die de intellectuelen zal afleveren, die straks in practische beroepen, handel en nijverheid vaak de leidinggevende functies zullen vervullen. Het is juist de laatste belangrijke groep, die in de huidige wetgeving en in het plan-Bolkestein zeer stiefmoederlijk bedeeld wordt, terwijl hierop het sterkste accent gelegd moet worden.

We zijn hiermee op het terrein gekomen van de Algemene Middelbare School, — de A.M.S. — het schooltype dus, dat straks de practisch-gevormde, flink-ontwikkelde karaktervolle mensen afleveren zal, waaraan ons land meer dan ooit behoefte heeft. De fundering van dit schooltype lijkt mij de meest efficiënte onderwijs-vernieuwing. Niet op de wijze waarop dit in het plan-Bolkestein geschiedt, want hier wekt het de schijn, dat de A.M.S. als een aanhangwentje beschouwd wordt, dat nu eenmaal niet gemist kan worden. De A.M.S. van Bolkestein is totaal overbodig, zolang er M.U.L.O.-scholen zijn.

Ons land heeft behoefte aan een breed-opgezette „minstens vijfjarige A.M.S., die een stevige gezonde ontwikkeling garandeert en die alle rechten geeft, die op het ogenblik verbonden zijn aan de scholen van het M.O. en het V.H.O., minus de toegang tot de universiteit. Wel moet den leerlingen der A.M.S. de pas naar het Hoger Onderwijs niet afgesneden worden, maar moet er een modus gevonden worden, die het hun mogelijk maakt zonder te veel tijdverlies het H. O. te volgen, daar anders het platteland te zwaar gedupeerd zou worden.

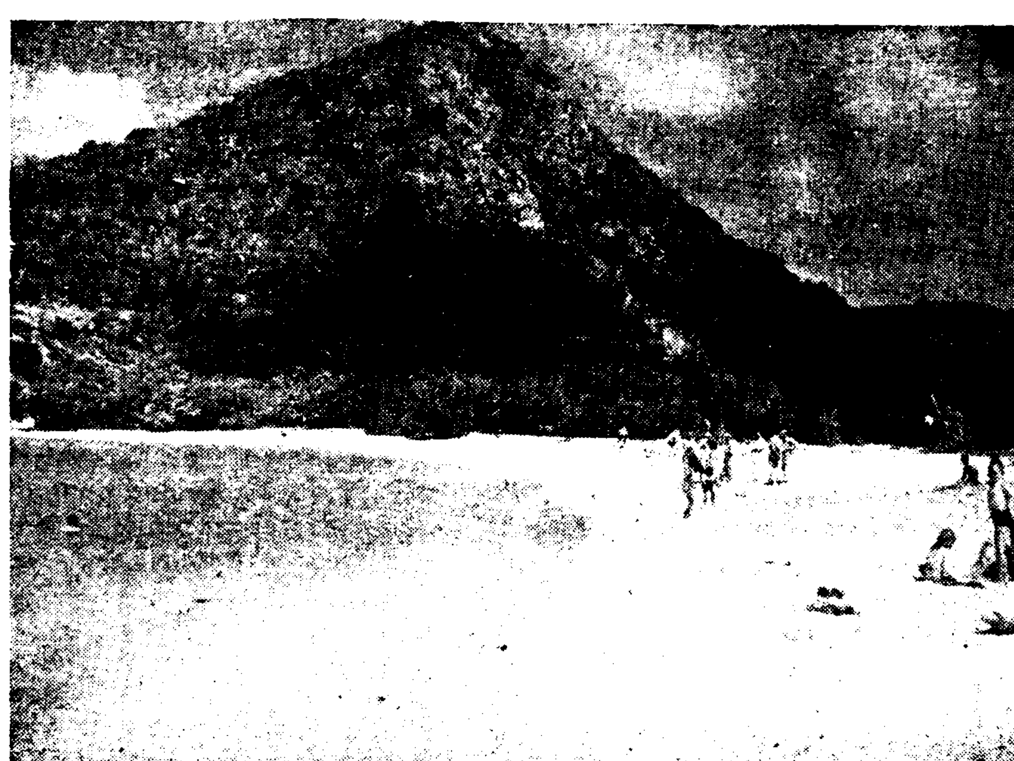
Ook hier geldt wat de beroemde Amerikaanse paedagoog en schoolbewoners John Dewey zegt in zijn School and Society: „de belangen der overgrote meerderheid mogen niet geofferd worden ten bate van enkelen, die waarschijnlijk op andere wijze geholpen kunnen worden."

Naast deze Levensscholen, die zeer consequent kunnen ingericht worden, omdat ze eindonderwijs geven, staat de vernieuwing der scholen, die louter voorbereidings-school zijn voor het Hoger Onderwijs. Ook hier dient afgerekend te worden met schijnwetenschap en overlading.

Mijn betoog wil niet afdalen in finesses, maar had alleen ten doel de overtuiging te wekken dat bij de huidige vernieuwingsplannen een accentverschuiving moet plaats hebben, in die zin, dat op de eerste plaats moet staan de fundering van een volwaardige breedopgezette A.M.S.

Drs. L. LOCKEFEER.

*) Dr. Bolkestein stelt voor: Latijn op Lyceum-B, geen Duits. Minister Gielen is het daarmede oneens. Wij zijn vóór het plan-Bolkestein, maar menen, dat naast het Latijn ook het Duits een plaats uren moet houden. (Red. Maasb.) (Mab.)

KENT U CURAÇAO?
WAAR IS DIT?

Atoombom of Ontwapening

Het streven naar een internationale rechtsorde, waarin iedere staat ten behoeve van een betere vorm der wereldgemeenschap afstand doet van een gedeelte der oorspronkelijke souvereiniteit, wordt in zijn huidig stadium belemmerd door een gebrek aan vertrouwen tussen de grootste mogendheden. Hierdoor ondervindt het zetten van iedere schrede schier onoverkomelijke moeilijkheden.

In een voortdurende strijd tussen opvattingen van „machtspolitiek" en de beoogde „wereldpolitiek"; welke zich door middel van procedurequaesties en vormgeving kenbaar maken. De algemene wil tot ontwapening dreigt in de aldus geschapen sfeer te stranden op de vraag: wat moet eerst aan de beurt komen: de atoombom of de ontwapening?

De Nationale Rotterdamse Courant (5.2.47) is van mening dat het geschil over deze vraag naast een procedurale aanblik eveneens andere aspecten heeft.

Want als het plan van Baruch (zie overzicht nr. 9), dat aan het einde van het vorige jaar door de atoomcommissie onder enigszins geforceerde stemming aangenomen is (met de stemmen van Rusland en Polen tegen), het eerst ter sprake komt, zoals Amerika wil, dan kan Gromyko de quaestie ten hoogste uitstellen; vroeg of laat echter zal hij zijn standpunt duidelijk moeten bepalen. Indien daarentegen het ontwapeningsplan het eerst aan de beurt komt, waar Rusland op aandringt, dan zou men (lees: Rusland) het atoom-debat op de lange baan kunnen schuiven, ja, men zou misschien proberen alle wapens, de atoombom incluis, in de discussie te betrekken.

Dit laatste nu wil Amerika voorkomen: als uitsluitend bezitter van de átoombom meent het, dat deze quaestie afzonderlijk behandeld moet worden en wel vóór alle andere.

Hoewel het aanvankelijke standpunt van Baruch door de nieuw ingediende Amerikaanse voorstellen is verlaten, bieden zij verder weinig nieuws.

Een voorstel om een permanente ontwapeningscommissie in te stellen was door Gromyko reeds op 31 December ingediend en is dus niet nieuw en de indruk een concessie te zijn, dien dit niet-originele voorstel om al op de volgende bijeenkomst van de veiligheidsraad het rapport van de atoomcommissie te bespreken. Dit komt dus toch neer op voorrang van de atoombom, temeer daar Austin ook nog voorstelde, eerst een aparte commissie in te stellen, die de grenzen van bevoegdheid van de permanente ontwapeningscommissie zou moeten vaststellen. Zo zou het een hele tijd kunnen duren, eer deze laatste commissie aan het werk zou gaan, haar rapport zou hebben opgesteld en dat rapport door de algemene vergadering zou zijn aangenomen.

De voorrangsquaestie behoeft evenwel niet het onoverkomelijke struikelblok te vormen.

Amerika zou op een goed ogenblik minder zeker kunnen zijn van de uitsluitendheid van zijn bezit van de atoombom (onheilspellende geruchten, als zou Rusland reeds een heel eind op weg zijn naar eigen bezit ervan, deden enige dagen geleden de ronde in Amerika) en naarmate dit het geval zou zijn, zou zijn volharding op het punt der prioriteit kunnen verslappen en ook voor Rusland zou het dan om dezelfde reden niet zoveel uitmaken of nu de atoombom vóór of met de ontwapeningsquaestie besproken wordt.

Er is echter nog een ander aspect aan deze zaak verbonden, dat eerlang aanleiding tot moeilijkheden zal kunnen geven.

Dat is de aanvullende eis, dien Baruch indertijd gesteld heeft, dat het veto ook in het laatste stadium van maatregelen tegen een overtreder van de atoomverbod afgeschaft worde — het stadium, waarin de sancties — d.w.z. oorlog — tegen den overtreder beslist worden. Amerika wil niet, dat enige mogendheid door zijn veto sancties verhindert: het betekent dus eigenlijk, dat het internationale lichaam voor atoomenergie, dat volgens het Baruch-plan ingesteld en met grote inspectie-bevoegdheden (waarin Rusland toegestemd heeft) bekleed moet worden, het recht krijgt om al de verenigde naties te bevelen de oorlog te verklaren tegen den overtreder.

Tegen deze eis zijn meerdere bezwaren gerezen.

Dit postulaat hield nl. geen rekening met de werkelijkheid, welke nooit een overtreder te zien zou geven, die niet bij voorbaat zeker zou zijn van de steun ener sterke coalitie van landen of althans van de neutraliteit van onverschilligen of angstigen. Maar aangezien Baruch waarschuwde, dat Amerika zijn steun aan de atoomcommissie zou ontrekken, als zijn plan niet in zijn geheel werd aangenomen, bonden de twijfelaars in en zijn plan werd met tien tegen twee stemmen aangenomen.

Rusland, dat tegenstemde, betoogde, dat hierdoor naast en als concurrent van de veiligheidsraad, het internationale lichaam voor atoomenergie (zonder veto) zou worden gesteld.

Daarom vroeg hij, dat de veiligheidsraad eerst het dringende ontwapeningsvraagstuk zou behandelen, alvorens men dit zou bespreken en misschien aannemen.

De Maasbode (8.2.47) ziet in het hangende geschilpunt voor alles een streven van Amerika naar zekerheid.

Bijna twintig jaar lang heeft de nu ten grave gedaalde Volkenbond over ontwapening gedebatteerd, totdat in de tot de tanden bewapende wereld (zelfs de meest lakse staten bezweken bijna onder de moordende last van de militaire begrotingen) de alom verwachte tweede wereldoorlog een fataal einde aan de deftige Geneefse onderhandelingen maakte.

Als gevolg hiervan werd na de tweede wereldoorlog het „gesprek" over ontwapening hervat in een meer realistische sfeer, bijna getuigende van een verwachting, dat practische resultaten zeer illusior leken.

In de tweede helft van 1946 werd de „ontwapening" evenwel plotseling actueel, meer door een toeval dan principieel. De Russen stelden voor, dat de geallieerden het aantal troepen zouden opgeven, dat zij in de niet-ex-vijandelijke landen handhaafden; het balletje was aan het rollen gebracht; rolde als een lawine verder, tot ten slotte de jongste assemblée sloot met de aanvankelijk onverwachte opdracht aan de Veiligheidsraad het gehele bewapeningsprobleem op de helling te brengen.

Daarmede bereikte dit voorstel de sfeer, welke zich sinds maanden kenmerkt door de tegenvoorstelling der opvattingen van de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie.

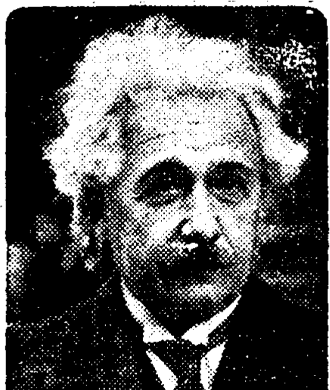
Tegenover deze alles beheersende factor is de vraag, of de atoomcommissie zelfstandig en primair zal zijn, zoals de V. S. wensen, dan wel of een ontwapeningscommissie alle aspecten van de quaestie ineens zal behandelen, eigenlijk van zeer ondergeschikte betekenis. Alle betrokkenen hebben dan ook het gevoel, dan men voornemens is een fraçade op te trekken, zonder dat er voorlopig woonruimte achter komt: hoogstens kan die voorgevel dienst doen om daarachter bepaalde geschillen uit te vechten, zonder dat de openbare mening er al te veel van bespeurt.

Steeds weer heeft men tot dit spelletje zijn toevlucht genomen, bij het voorgestelde Brits-Franse verdrag, bij het handvest en organisatie van de Ver. Naties, enz.

De gedelegeerde van de V. S. in de Veiligheidsraad heeft nu te kennen gegeven, dat zijn land van deze gevel-theorie meer dan genoeg heeft. „Mijn regering", zeide hij Dinsdag jl. „zal de dwaling, welke zij na de eerste wereldoorlog heeft begaan, niet herhalen. Twee maal binnen het leven van één generatie, zijn de Verenigde Staten verplicht geweest aan bloedige wereld-oorlogen deel te nemen. In beide gevallen bezaten wij bij het begin van de strijd niet de vereiste wapenen. Hadden wij ze bezeten, dan zouden deze twee oorlogen niet zijn uitgebroken. Amerika zal niet eenzijdig ontwapenen."

Ontdaan van de diplomatieke stijl betekent dit:

Amerika heeft de atoombom; het gelooft dit wapen nog alleen te bezitten. Maar het wil absolute zekerheid hebben: en daarom geeft het de atoombom en het geheim er van niet prijs, vóór het er zich van heeft overtuigd, dat Rusland ook al zijn geheime wapenen opgeeft.

ALBERT EINSTEIN

Het Vrije Volk (7.2.47) is minder pessimistisch en zie zekere aanwijzingen voor een toenadering tussen Amerika en Rusland over de problemen van ontwapening en de atoombom.

Tot voor kort was de situatie zo, dat de Amerikanen van geen algemeen ontwapeningsovereenkomst wilden weten, wanneer niet eerst een accoord was bereikt over de bom. De Russen verlangden precies het omgekeerde. Maar ook al zouden de twee het eens geworden zijn over de voorkeursbehandeling van de bom, dan nog bestonden grote tegenstellingen. De Amerikanen willen hun bom niet prijsgeven zonder een goed werkend stelsel van internationale controle en inspectie, terwijl de Russen er op staan, dat het gevaarlijke wapen zo spoedig mogelijk wordt vernietigd en dat daarna in een rustige sfeer wordt gesproken over een stelsel van controle en inspectie, waarvan zij de noodzakelijkheid in beginsel erkennen. Voorts willen de Amerikanen, wat de bom betreft, afschaffing van het vetorecht, maar zolang Truman op zijn bom blijft zitten, stapt Stalin onder geen beding van zijn vetorecht af.

Allengs hebben beide partijen evenwel water in hun wijn gedaan.

NIELS BOHR

De Russen van hun kant hebben te kampen met ernstige binnenlandse moeilijkheden. Uitgestrekte gebieden zijn door de oprukkende en terugtrekkende legers, de Duitse en de Russische, zo grondig verwoest, dat hun herstel een jarenlange inspanning zal kosten en daar komt in het westen van Rusland nog een door droogte veroorzaakte misoogst bij. De invloed daarvan op de buitenlandse politiek van Rusland, kan niet uitblijven en die is ook niet uitgebleven. Vraagstukken als Turkije, Perzië, Afrika en Triëst zijn naar het tweede plan verhuisd en Stalin heeft bij herhaling verklaard, dat samenwerking tussen Oost en West zeer wel mogelijk is. In New York zijn de Russen een stuk handbaarder geworden.

De evolutie van het Amerikaanse standpunt vindt zijn weerspiegeling in een toenemend inzicht van de daarin opgesloten zwakte bij niet politieke kringen.

Politici meenden, dat Amerika bij alle diplomatieke onderhandelingen met de bom de sterkste troef in handen had, doch die mening wordt bestreden door de meeste Amerikaanse geleerden.

Baruch stond op het standpunt: eerst controle en inspectie; zo niet, dan bewaren wij, Amerikanen, ons geheim. Vertegenwoordigers der wetenschap beweren daar tegenover, dat van bewaren van atoomgeheimen op de duur geen sprake kan zijn en dat het derhalve juist voor Amerika een zaak van leven en dood is een internationale regeling door te zetten, nog vóór andere mogendheden (lees Rusland) het geheim eveneens hebben ontdekt.

Deze zwakte van het Amerikaanse standpunt bleek duidelijk bij technische discussies in de atoomcommissie der Verenigde Volkeren.

De Russen stelden daar vragen en gebruikten code-woorden, die wezen op een niet bij hen veronderstelde kennis van zaken. De beweerde atoombominstallaties achter de Oeral hebben in de Amerikaanse bladen een paniekstemming gewekt. Een groot Frans schrijver, Montaigne, heeft eens gezegd: „Tous les maux de ce monde viennent de la bêtise", d.w.z. alle kwaden in deze wereld zijn het gevolg van de domheid. Het is inderdaad een grote domheid, een buitenlandse politiek te willen baseren op een geheim, dat over enkele jaren geen geheim meer zal zijn en het wellicht nu al niet meer is. Het schijnt, dat de Amerikanen voor die domheid zelf oog beginnen te krijgen.

R.V.O.

DOODSTRAF GEËIST TEGEN ANNA VAN DIJK.

Sluwe verraadster van talloze Joden.

Amsterdam, 24 Febr. — Een instemmend, heftig handgeklap, even heftig door den president afgehamerd, klonk hedenmiddag van de publieke tribune van het Biezonder Gerechtshof af toen de advocaat-fiscaal, mr. M. H. Gelinck, de doodstraf eiste tegen de 41-jarige Jodenverraardster — zelf Jodin —Anna van Dijk te Amsterdam.

Deze tengere vrouw, die een dameshoedenwinkel op de Nieuwendijk had, moest deze zaak uit, omdat ze Jodin was. Haar werd schuld verweten aan de ondergang van vele honderden Amsterdamse Joden. Zelfs gearresteerd vanwege haar Joodse afkomst, werd ze na vijf dagen **weer vrijgelaten op voorwaarde, dat ze de S.D. zou helpen bij het** opsporen van rasgenoten. Haar onmiddellijke opdrachtgever was Peter Schaap, rechercheur van Politie van de afdeling Joodse zaken. Tijdens het verhoor klampte Anna van Dijk zich voortdurend vast aan het enige motief voor haar eindeloze verraadreeks: „Ik werd door angst voor Schaap gedreven". Indien zij geen Joden zou aanbrengen, zou zij haar eigen leven in gevaar brengen. Eén keer kwam tijdens de zitting over haar lippen: „Ik heb er nu diep berouw over", waarop een hoongelach van de tribune opsteeg. Vóór de doodstrafeis van den aanklager nogmaals gevraagd naar de reden, die haar tot deze misdaden had gedreven, antwoordde Anna, die welbespraakt was en een normale indruk maakte, dat zij volslagen krankzinnig is geweest. De advocaat-fiscaal kon zich een vlaag van waanzin indenken, maar het verraad van honderden in een tijdsverloop van anderhalf jaar?

Verdachte bepaalde haar aantal verraadgevallen op een 60, doch Schaap, een Jodenjager, die zelf boter op het hoofd heeft, schatte het aantal „afgeleverde" Joden op 100. De brigadier van politie Kaper, eveneens van het Jodenbureau sprak van enige honderden, tussen de 5 a 600. Maar volgens de getuige Th. Polak-Huber zouden door Anna van Dijk ongeveer 900 Joden zijn aangebracht bij de S. D.

Dat het er honderden geweest moeten zijn reconstrueerde mr. Gelinck uit de aangiftegevallen van soms tientallen per dag en uit de getuigenverklaringen ter zitting. Het moest Anna bekend zijn, dat alle Joden de weg opgingen naar de Duitse vernietigingsovens, immers de slachtoffers wisten het zelf ook.

Sluw te werk gegaan.

In haar verraadmethodes ging verdachte geraffineerd te werk. Zij gaf zich uit als illegaal werkster, schermde met persoonsbewijzen en deed dik over het „goed gaan" van de oorlog voor de geallieerden. Zo palmde zij de Joden, die zij opzocht en die bij haar kwamen voor een veilig heenkomen, in.

Zij liet hen bij haar thuiskomen in de Jekerstraat 46 voor nadere bespreking of voor voorlopig onderdak. Thuis of op een afgesproken plaats op straat liet zij de arme mensen dan weghalen door de S. D. Deze transporteerde de Joden vervolgens naar het verzamelpunt, de beruchte Hollandse Schouwburg. Daar kwamen de ongelukkigen, van wie er later een aantal de dans kon ontspringen, te weten, dat ze allen verraden en opgepakt waren op hetzelfde adres.

„Statenisch ..jachtinstinct".

Deze vrouw heeft, aldus de openbare aanklager, een satanisch jachtinstinct op Joden ontwikkeld. **Uit de verte stond** ..zij vaak toe te zien hoe de arrestaties verliepen. Ofschoon zij een vast salaris genoot bij de S. D. was geld, volgens den adv.-fisc., niet de drijfveer.

Spreker verwierp ook de angstypsychose van verdachte, waarvan niets was gebleken. Verdachte heeft op een afschuwelijke wijze voor de S.D. gewerkt. Voor de vergelding van de ellende, die Anna van Dijk heeft teweeggebracht en tot straf haar vele misdaden vroeg mr. Gelinck de hoogste straf.

Anna van Dijk vertrok geen spier van haar tanig gelaat, toen zij de zwaarste straf hoorde eisen. Haar raadsman achtte een onderzoek naar de geestvermogens van zijn cliënte noodzakelijk. Hier past eerder een taak voor een medicus dan voor een advocaat, aldus spreker.

Mies de Regt een passieve medewerkster van verdachte Anna van Dijk, hoorde 8 jaar gevangenisstraf tegen zich eisen.

Volkskrant.

SCHIJNDELDAG KORFBAL.

Zondag 9 Maart zal er op Santa Rosa een korfbaldag gehouden worden bij gelegenheid van het bezoek van de Algemene Overste van de congregatie der Zusters van Schijndel. Voor deze dag zijn uitgenodigd de clubs, die onder leiding der Zusters van Schijndel staan, nl. Bito, Vite, Yes en Groot Kwartier. De korfbaldag vangt aan om tien uur, er zal gespeeld worden naar het knock-out systeem.

VOETBAL.

Hedenavond vergadering voor de tien clubs, die zijn uitgenodigd voor de competitie 1947.

VOOR DE C.P.I.M.

Uit Curaçao is hier aangekomen de heer Nieuwenhof, die krachten aanwerft voor de C.P.I.M. Hij logeert in het Palace Hotel.

De West.

Vrijwillige Openbare Verkoop

Te houden in het gebouw van de Curaçaose Hypothekbank, Bredestraat 38 P. Willemstad, Curaçao, ten overstaan van Notaris

Mr. A. A. G. SMEETS,

op 5 Maart 1947 des morgens om 10 uur van de volgende percelen:

1. De plantage genaamd „Point plaisir" in het tweede district, omschreven in meetbrief 37 van 7 Februari 1947 groot 10570 M² met de daarop staande waterputten, windmolens, vergaarbak, kippen en berghokken, water- en regenbakken en ongeveer 150 vruchtbomen .Grondbelasting '47 f. 25.—.

2. Een stenen woonhuis met garage en erf deel uitmakende van de gronden van „Point Plaisir", gelegen in het tweede district omschreven bij meetbrief van 7 Februari 1946 No. 41, groot 478 M² verhuurd voor f. 75— per maand, plaatselijk bekend Weis Afo 887. Grondbelasting 1947, f 67 50

3. Een stenen woonhuis met bijgebouwd en grond deel uitmakende van de gronden van „Point Plaisir", gelegen in het 2de district, omschreven bij meetbrief No. 39 d.d. 7 Februari 1947, groot 1180 M², plaatselijk bekend Weis Afo 888, verhuurd voor f 100.— per maand, Grondbelasting 1947 f 90.—

4. Een stenen woonhuis met twee bijgebouwen en grond, deel uitmakende van de gronden van „Point Plaisir", gelegen in het 2e district, omschreven bij meetbrief No. 40 dd. 7 Februari 1947, ter grootte van 610 M², plaatselijk bekend Weis Afo 889, verhuurd voor f 75.— per maand. Grondbelasting 1947 f 67.50.

5. Een stenen woonhuis met 2 bijgebouwen en grond, deel uitmakende van de gronden van „Point Plaisir", omschreven bij meetbrief No. 38 dd. 7 Februari 1947, ter grootte van 1000 M², plaatselijk bekend Weis Afo 891, verhuurd voor f 115.— per maand. Grondbelasting 1947 f 67.50.

6. Een stenen woonhuis, staande op huurgrond van het Gouvernement van Curaçao, in het 2de district, grenzende aan de gronden van „Point Plaisir", plaatselijk bekend Weis Afo 890, verhuurd voor f 40.— per maand; Grondbelasting 1947, f 3.21.

Het Gouvernement is bereid de huur met den koper voort te zetten of hem de grond in erfpacht uit te geven.

7. Een perceel grond ter grootte van ongeveer 5994 M², met het daarop staande stenen huis, windmolen en waterbak, gelegen in het 2de district van Curaçao op Veeris, nader omschreven in meetbrieven nrs. 9 dd. 20 Januari 1936 en 66 dd. 16 Mei 1946, plaatselijk bekend Veeris No. 5, verhuurd voor f 100.— per maand, Grondbelasting 1947, f 100.—.

8. Een houten huisje op huurgrond Dein 3-1 in het 2de District op Curaçao, behorende tot de onbeheerde nalatenschap van Johanna Petronilia Gaspar.

Curator praktizijn M.C. A. Rojer.

9. Zes huizen onder een kap, gedeeltelijk van steen, gedeeltelijk van hout met grond, groot ongeveer 948 M², bij de Inspectie der Belastingen bekend als Corne is Dirkweg 8-10-12-14-16-18, tezamen verhuurd voor f 99.— per maand. Grondbelasting 1947 f 69.25.

10. Drie woonhuizen met grond en een stuk bouwterrein op Marchena, plaatselijk genummerd 195, 195a en 195b ter grootte van 1750M², omschreven bij meetbrief no. 185 dd. 19 December 1936, in totaal verhuurd voor f 170.— per maand. Grondbelasting 1947 f153.—.

11. Drie huizen bestaande uit 5 woningen, plaatselijk genummerd Mundo Nobo, 69, 70, 70a, 70b en 70c, ter grootte van 300 M², omschreven bij meetbrief no. 33 dd. 20 Maart 1928, in totaal verhuurd voor f 162,50 per maand. Grondbelasting 1947 f 145.08.

De sub 1 tot en met 6 gemelde onroerende goederen zijn elke dag te bezichtigen des namiddags van 4—6 uur, terwijl hierover verdere inlichtingen zijn te bekomen bij den Heer A. van der Gen, Weis Afo 890.

Het sub 7 gemeld huis is te bezichtigen elke dag van 10 —12 des v. m., terwijl nadere inlichtingen zijn te bekomen bij den Heer A. L. Statius Muller Gaito 31.

Het sub 9 gemeld onroerend goed is te bezichtigen elke dag des namiddags van 2—5 uur, **terwijl nadere inlichtingen zijn te bekomen bij den Heer** H.J.W. Bennebroek Gravenhorst, p.a. Bredestraat, 157, Otrabanda Tel. 2238.

De sub 10 en 11 gemelde huizen zijn te bezichtigen te elke dag tussen 4 — 6 uur des namiddags. Onderhandse biedingen op deze beiden percelen kunnen worden gedaan ten kantore van genoemden Notaris.

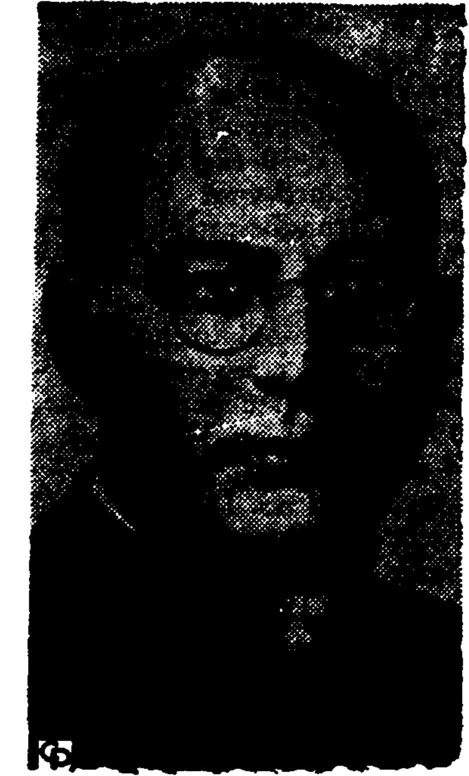
Afschrift der veilingsvoorwaarden ligt ter inzage ten kantore van genoemden Notaris.

Kardinaal Von Preysing

EENZAAM MAN OP EENZAME POST.

Kerkvervolging duurt voort.

Een evenwichtige, rustige figuur met een diepe blik en een ernstige trek om de mond treedt op mij toe, als een zuster mij in de ontvangkamer van het aartsbisschoppelijk paleis binnenlaat. Het is Zijne Eminentie Kardinaal Dr. Conrad Graaf von Preysing, aartsbisschop van het diocees van Berlijn, die tezamen met Kardinaal Michael Faulhaber en Kardinaal Clemens August Graaf

Kardinaal C. VON PREYSING.

von Galen de in de gehele wereld bewonderde geschiedenis schreef van de strijd der katholieke Kerk tegen het nationaal-socialisme en het nieuw-heidendom. Hij maakte deel uit van het doorluchtig triumviraat, dat onversaagd en manmoedig de rechten van de mens en van de Kerk verdedigde en de nazie-terreur openlijk van de kansel aanklaagde, dat het nationaal-socialisme onverschrokken bestreed, ook toen het Hitlerdom onoverwinnelijk leek. De mijlpalen van deze geschiedenis werden, wat het aartsdiocees Berlijn betreft, neergelegd in het door het bisschoppelijk ordinariaat uitgegeven boek „Dokumente aus dem Kampf des Bistums Berlins gegen den Nazional-Sozialismus", dat aangevuld met het boek „Clemens Graf von Galen Spricht", verbreiding verdient onder allen, die menen ook nu nog wantrouwend te moeten staan jegens de Kerk en haar vertegenwoordigers.

In Zijn antwoord op het eerste probleem herinnerde Z. Em. aan Zijn herderlijk schrijven van 5 November 1946, uitgegeven ter gelegenheid van de herdenking van alle onder de nationaal-socialistische terreur omgekomen priesters en gelovigen. In deze herderlijke brief zei Hij o.a.: „Laat ons de geesten onderzoeken, die van een scheiding van Kerk en Staat spreken. Wij zullen dan dikwijls zien, dat deze leus geen leus van vrijheid, doch van onderdrukking is. Denken wij slechts aan de huidige schoolstrijd. Men wil de christelijke ouders een school opdringen, waarin zij de geschikte opvoeding voor hun kinderen niet kunnen vinden. Bij de invoering van de verplichte godsdienstloze school worden de rechten der Kerk zowel als die der ouders aangetast.

Strijd gaat verder.

Wij zullen er onafgebroken voor strijden, dat katholieke kinderen in katholieke scholen worden opgevoed, en waar dit niet mogelijk is, dat het katholiek godsdienst-onderwijs ten minste als regelmatig leervak wordt erkend en niet als een lastig aanhangsel van het eigenlijk schoolonderwijs wordt behandeld, dat het geven van godsdienst-onderricht niet door schoolmaatregelen wordt bemoeilijkt en practisch onmogelijk wordt gemaakt, doch wordt vergemakkelijkt".

Uit deze woorden blijkt reeds duidelijk, hoe het met het katholieke schoolwezen en het godsdienstonderricht in het diocees van Berlijn gesteld is. Alle confessionele scholen zijn opgeheven. Het godsdienstonderricht is niet verboden, doch wordt practisch onmogelijk gemaakt. Het is de uit de nazie-tijd reeds bekende tactiek van Indirecte aanvallen: zo weinig mogelijk rechtstreeks verbieden, doch het theoretisch toegestane practisch onmogelijk maken. Het is de oude nazie-politiek van „de priesters in de kerk", „uitbanning van kerk en gosdienst uit het openbare leven". Nazies en communisten reiken hier elkander trouw de hand.

Gezien het voorgaande, behoeft over katholieke jeugdopvoeding natuurlijk in het geheel niet gesproken te worden. Iedere katholieke jeugdorganisatie of groepering is verboden. „Men wil zelfs hebben, zo zeide Z. Em., dat wij het godsdienstonderricht geven aan kinderen van zes en van veertien jaar tegelijk. Een bijeenkomst van kinderen van dezelfde leeftijd wordt als een groepering beschouwd en is derhalve verboden".

Het groot aantal vluchtelingen, dat in het Berlijnse diocees verblijft, deed mij nog informeren naar hun geestelijke verzorging. „Deze is zeer slecht", antwoordde de Kardinaal. „Wij hebben geen priesters en geen kerken. Blijft deze toestand nog lang voortbestaan, dan vervallen deze mensen tot volslagen nihilisten. Menselijkerwijs gesproken is dit probleem niet op te lossen. Dat tallozen nog geen communisten zijn, is alleen te danken aan het feit, dat zij het communisme te zeer van nabij hebben leren kennen en deze kennismaking hen te zeer heeft afgeschrikt".

In het Oosten van Duitsland voltrekt zich voor de toekomst der Kerk een angstwekkend drama. Op een eenzame post staat een eenzaam man: Kardinaal von Presiyng. Op Zijn schouders rust een bovenmenselijke taak. De jaren van nazie-terreur hebben deze „miles Christi" echter niet neergeslagen. Ook nu houdt Hij het Christusvaandel hoog te midden van een God-vijandige wereld. Menselijke middelen moeten hier echter versagen. Dat de katholieken in de gehele wereld dit gebedjen en hun gebed ten hemel zenden, opdat God Zijn dienaar helpe in de moeilijke uren, die Hem in de strijd voor God en godsdienst nog te wachten staan.

(Volkskrant).

Henri de Greeve Nederlands rondreizend Prediker

Hij zegt het „zo fris van de lever"

Geschreven portret door Dr. P. H. Ritter Jr.

Het is Zaterdagavond en vele duizenden in den lande stemmen af op de K.R.O. Onder die luisteraars zijn er, die zich zeven dagen van de week vergenoegen met alleen de nieuwsberichten en van tot tijd een genoeglijk muziekje. Maar voor deze éne keer maken zij een uitzondering. Sterker — zij blijven er speciaal voor thuis. Want daar komt zo dadelijk Pater Henri de Greeve en die weet het „zo fris van de lever" te zeggen, zonder één woord Frans er bij. En als zij hem dan gehoord hebben, kijken zij elkaar aan en zij hoeven er verder niet over te spreken — het was mannentaal, als altijd. Misschien weten zij het zelf niet, maar zij hebben een beetje méér vertrouwen gekregen in de wereld en in de mensen. Die de Pater toch geen van beiden gespaard heeft. Hemeltje nee. Maar juist daarom.

In de dagen, nog niet zo ver achter ons, omtrent de eeuwwisseling, reed in zijn glimmend zwarte koetsje met een vurig ros er voor, de dokter rond. Hij ging gekleed in een deftig jacquet en zijn prachtig blinkende hoge hoed legde hij zorgvuldig weg vóór hij de pols kwam voelen of naar de tong keek. De woorden „diagnose" en „prognose" kende alleen hij zelf. De patiënt wist van niet anders dan lelijke drankjes en bittere pillen. Maar hij voelde zich een heel stuk opgeknapt als de dokter weg ging, na hem bemoedigend op de schouder te hebben geklopt. — Heeft Pater de Greeve niet iets van wat die dokter ook had?

Reizend prediker.

Dr. P. H. Ritter Jr. redeneert er in de karakterschets, die hij over den Pater schreef, dan ook niet lang over. Hij heeft hem leren kennen, toen zij in de bezettingstijd allebei op de Ruwenberg in Sint Michielsgestel geïnterneerd waren en hij werd — het kon welhaast niet anders — een nieuwe vriend in de scharen van vrienden.

En, zoals dat méér gaat bij het portretteren van goede vrienden, die leven in het hart, Dr. Ritter doet eigenlijk niet zo heel veel moeite, om Pater Henri de Greeve in forse lijnen op het papier te gooien — veel meer geeft hij de achtergrond, waartegen het leven, het doen en werken van dezen „missionaris excurrens", dezen rondreizenden prediker, zich afspelen.

De Amsterdamse Jodenbuurt bestaat niet meer en er zullen er nog maar weinigen over zijn van die daar in de negentiger jaren gewoond hebben. Anders zouden zij kunnen vertellen van de familie „Grevel" en van het hoofd dier familie, „den ouden heer De Greeve".

Hij was een welgedaan en welgesteld koopman, die in het groot in fruit deed, iedereen, die in de misère zat hielp, en Charles Dickens tot model gediend zou hebben, als die hem gekend had, zoals hij Charles Dickens kende. Als hij zijn zaken op de appelenmarkt aan de Singel gedaan had, hanteerde hij thuis de vervaarlijke tang, maarmede hij de arme Joodjes, die geen geld hadden voor den tandendokter, de zieke kiezen uit de mond trok. Alles voor den keizer zijn baard. Hij was van de tongriem gesneden als geen tweede en hij wist over alle zaken van de dag te spreken en te redevoeren met geest en gezag.

Deze zelfde „oude Heer de Greeve", die met zijn hele, grote familie op de Kroningsavond van de Koningin in de Jodenbreestraat door de feestende kinderen Israëls letterlijk en figuurlijk in de hoogte werd gestoken, deze trouwe vriend van het volk met zijn grote hart was de grootvader van Pater Henri.

Karrepaard.

En zoals de appel niet ver van de boom pleegt te vallen, zo is de kleinzoon van „den ouden Heer de Greeve" niet ver gebleven van de mensen, zoals hij die in zijn jonge jaren op de appelenmarkt heeft leren kennen. Hij begrijpt hun noden, hij voelt zich verbonden met het volk in een wereld, die hij niet schoner ziet dan ze is.

„Hij is", zo zegt Dr. Ritter het, „niet iemand, die „aan sociaal werk gaat doen", neen, hij ontmoet een nood of een misstand, hij ontvlamt er over in een rede of een artikel, dan trekt men hem tot zich en hij gedraagt zich als zijn grootvader: op het woord volgt de daad".

Misschien nog beter zegt hij het zelf, als hij zich „een karrepaard" noemt, een, die geroepen wordt waar men hem nodig heeft en dan komt.

Van deze en van nog veel andere dingen verhaalt Dr. Ritter in zijn boekje en daarmee beeldt hij het conterfeitsel van Pater Henri de Greeve, den prediker, dien iedereen kent. De prediker die...... helemaal niet zo best spreekt. Zijn articulatie is slecht, zijn overmatig gebruik van synoniemen, het telkens met andere woorden herhalen van hetzelfde, valt op. Hij maakt bijna alle fouten, die tegen de wetten van de rhetorica gemaakt kunnen worden. Toch is hij een van God begenadigd spreker, meeslepend en suggestief. In het vuur van zijn spreken worden zijn feilen verdiensten. Sprak hij anders, dan zouden de verdiensten van dat betere spreken feilen zijn. Het geheim daarvan is, dat hij werkelijk en hartstochtelijk meent wat hij zegt en dat hijzelf één is met de mensen, die hij toespreekt. Hij spreekt van hen uit.

Pater Henri de Greeve, de oprichter van de „Bond zonder Naam", die heel populaire beweging van moreel en geestelijk réveil, „is voortvluchtig voor de roem, voor de ijdele bewondering voor de bekendheid", zegt Dr. Ritter ergens. „Dat hij het succes verwerpt en in een optocht van successen gelokt wordt, het is misschien de tragedie van zijn leven".

Het lijkt wat moeilijk iets van tragiek te ontdekken aan deze gulle, goede mens, aan dezen fijnen, fellen priester. Of zou hij het werkelijk zo tragisch vinden, wanneer een andersdenkende in debat met een katholiek, op een gegeven ogenblik, als de Pater in het geding gebracht wordt — een honderd tegen één, dat er zo'n ogenblik komt — wanneer een andersdenkende dan zegt: „Henri de Greeve — o, maar die is ook net een gewoon mens!"

En groter succes kan hij toch niet hebben.

Dr P. H. Ritter Jr.: „Pater Henri de Greeve". Uitgeverij en drukkerij Hollandia, Baarn.

(Volkskrant).

Vis met de Vissen

door

FRANS VAN VENLO.

VRIEND OF VIJAND?

Het valt niet mede om je houding tegenover de vissen te bepalen. Ik ben braaf begonnen, als vriend van alle vissen; ze mochten mij graag en ik mocht hen graag. Maar gaandeweg ben ik weinig van dit vreedzame pad afgeweken. Na lang wikken en wegen heb ik mijn standpunt veranderd, hoewel ik toch een vriend der vissen gebleven ben. Ik zal het u verklaren, ofschoon ik de kans beloop de indruk te wekken van iemand die een rijtje smoesjes aan het verzinnen is.

Iedere keer als ik in het water afdaalde, gewapend met een scherpe speer en een mes in mijn gordel, gevoelde ik mij als een Don Quichotte. Ik ging werkelijk gevaarlijke vissen tegemoet, maar had me nog nooit geoefend in het gebruik van mijn wapenen. Ik rekende er op, dat mijn krijgsuitrusting alleen reeds het respect van mijn tegenstanders zou afdwingen, en hen zou doen besluiten van iedere offensief af te zien.

Maar wat gedaan als er nu eens een op me af zou komen zonder dat respect? Wat doe je tegenover een razende? Ben ik wel verantwoord als ik in een wereld afdaal, waarin zonder enige twijfel gevaren zijn — al zien buitenstaanders er dan ook tien keer meer dan wij — zonder terdege geoefend te zijn in het bestrijden daarvan? Neen, ik móét me oefenen in het vechten, al word ik dan ook zeker geen beroepsvechter. Ik moet het kúnnen.

Eerlijk gezegd, onderwater jagen is deksels verleidelijk. O wee, als de jachtkoorts je te pakken heeft! Het is moeilijk aan te leren, maar afleren is honderd maal moeilijker. Je kunt geen vis meer met rust laten; het wordt een spannende sport, die je o zo licht de ogen doet sluiten voor de vele andere aspecten van het zeeleven.

Een andere reden, die me tot jagen heeft aangezet, is de morele steun van het publiek. Ook dit is niet zonder meer duidelijk en vereist een verklaring. Je kunt een reusachtig interessante tocht gemaakt hebben, haaien ontmoet, roggen gezien, en met slangen gevochten hebben; het baat je niets. De buitenstaander kent die verhalen al, en gelooft er de helft niet van.

Maar als je een doodgewone morgen gedoden hebt, zonder biezondere belevenissen, maar met een vette olitu en een paar kreeften thuis komt, dan ben je het ventje. Jan Publiek zegt dan: Tjonge-tjonge, die twee staan ook nergens voor stil! Dan krijg je sympathie, aanbieding van hulp. De commandant, die 's avonds geniet van een koude kreeftenschaal, maakt dan meteen het voornemen, om die twee moedige duikers morgen weer een jeep aan te bieden.

Nog een reden. Je kunt een vis onmogelijk goed kennen, als je hem nooit gevangen hebt. De ontleding en bestudering van dichtbij leert je biezonderheden, die je anders nooit had achterhaald. Het vangen alleen reeds is leerzaam. Een vechtende vis blijkt eigenschappen te hebben, die je nooit in hem vermoed had. Zoals vissen door het water kuieren zijn ze niet, je moet ze noodzakelijk eens in angst en schrik bezig zien. De hooghartige barracuda herken je niet als je hem eens flink de schrik op het lijf jaagt. Is hij niet te groot, dan houd ik er van hem voor de gek te houden met een schijnjacht. Stel u voor, daar komt er eentje aan. Hij fixeert me, en is zeer ontstemd, dat ik met de zee bemoei. Heel langzaam kruist hij op een paar meter afstand voorbij. Ik zwem aan de oppervlakte en houd mijn harpoen boven water. Hij blijft stilstaan om te zien wat dat betekent. Ik wacht even, en dan werp ik de speer door de lucht. Plof!! Nee maar! U moet dat hooghartige wezen angstig zien wegvluchten. In minder dan geen tijd zigzagt hij wel vier of vijf keer, telkens omkijkend, giftig, nijdig. Dan herstelt hij zich en komt kwaad terug. Voor zo'n jong ding ben ik niet meer bang. Ik zwem er met een vaartje op af, en dan moet hij wel wegvluchten. Het doet me goed zo'n blaaskaak te vernederen.

En nu het laatste motief, dat mij tot jagen aanzette. Een motief van zeer huishoudelijke aard. Op een eiland als Bonaire is vis ongeveer de enige afwisseling op het geitenvlees-menu van iedere dag. Maar er zijn dagen en tijden dat vissen niet willen bijten, en dan zit je zonder. Het zou nu toch wel wat al te idealistisch zijn, als wij van een lange tocht thuis kwamen, enkel met verhalen over vissen maar zonder vissen, als de meid de halve morgen vergeefs in de vishal heeft zitten wachten op een bootje. Ons arme hoofd heeft al heel wat verwijten moeten verduren in dit opzicht.

Ondanks al deze pleidooien en feiten zijn noch André, noch ik echte jagers geworden. In de regel laten we de vissen met rust, en we houden ons aan de dubbele stelregel: Wil je de vissen leren kennen, wees dan de vriend van de vissen; wil je je veilig gevoelen, oefen je zo nu en dan in het jagen. Ik geloof niet, dat we hiermede minder vis zijn geworden. Ook roofvissen zie je zeer gemoedelijk tussen de anderen zwemmen; alleen als ze gaan jagen zijn ze de schrik voor de gemeenschap. Wij doen even gemoedelijk, maar laten zo nu en dan onze tanden zien. Een échte jager houdt niet van de vissen. Hij beschouwt iedere vis als een object waar een harpoen door heen gestoken kan worden. En zodra er één keer gestoken is, hetzij raak of mis, is heel de omgeving gealarmeerd, en ontmoet je niets dan wantrouwen. Gedraag je je als vriend, dan heb je spoedig de vissenharten voor je gewonnen. Ga dus op een morgen jagen of ga vriendschap sluiten met de vissen, maar probeer niet beide op eenzelfde plaats te doen.

Omdat mijn medevis André een meer geoefende jager is dan ik, geef ik aan hem altijd de eer, als er een grote vis gespiest moet worden. Ik fungeer dan als wapenmakker, en houd een oogje in het zeil voor eventuele niet-verwachte reacties van het slachtoffer. Een symbiose, die ik bij de echte vissen nog nooit heb waargenomen.

POLITIEBERICHTEN.

Aan de wacht werd gemeld dat tegenover de Katholieke Kerk een electrische draad over de weg lag. De patrouille heeft zich ter plaatse begeven. De storingsdienst is hiermede in kennis gesteld.

Aan de patrouille werd door een vrouwspersoon medegedeeld dat een manspersoon haar woning was binnengedrongen tot in haar slaapkamer. Bedoelde manspersoon is op aanwijzing van voornoemde vrouwspersoon naar de politiewacht overgebracht, alwaar bleek dat hij onder de invloed van drank verkeerde. In verband hiermede is hij in bewaring gesteld. De vrouw is naar de Recherche verwezen voor eventuele aangifte van huisvredebreuk.

Aan de wacht werd gemeld dat een truck op de Rooiweg tegen de voorzijde van een woning was aangereden, tijdens het draaien. Hierdoor werd de muur op twee p'aatsen gescheurd en nog een zinken afrastering aangereden. De schade zal worden hersteld.

Assistentie werd gevraagd door de eigenaar van „Morningstar Bar", voor een manspersoon die het publiek in zijn bar lastig viel. Bij het ter plaatse komen van de patrouille was de manspersoon reeds verdwenen.

Assistentie werd gevraagd voor een vechtpartij in de Schelpstraat. De patrouille heeft zich ter plaatse begeven, waarbij bleek dat twee manspersoon een woordenwisseling hadden gehad. Bedoelde personen zijn huiswaarts gezonden.

Nogmaals werd assistentie verleend in de Verlengde Nassaustraat voor een aldaar wonende manspersoon die aan het vechten was. De manspersoon bleek in kenlijke staat van dronkenschap voor zijn woning te bevinden. Daar zijn vrouw bevreesd was hem binnen te laten is hij ter voorkoming van verdere wanordelijkheden naar de politiewacht overgebracht.

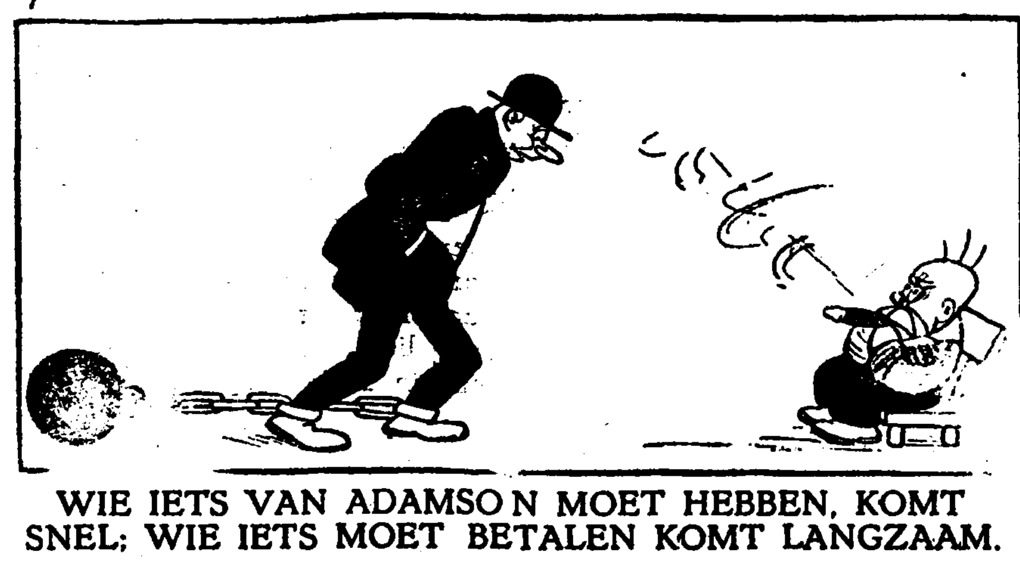
Een aanrijding had plaats op de hoek van de Schoolstraat-Wilhelminastraat tussen luxe auto genummerd 340-A en pick-up 377.-D. De schade aan beide auto's was aanzienlijk.

Een lichte aanrijding had plaats op de Verlengde Nassaustraat ter hoogte van de Hudson Garage, tussen twee luxe auto's respectievelijk genummerd 1081-A en 2471-A. De schade was zeer gering en is onderling geregeld. Persoonlijke ongelukken kwamen niet voor.

Aan de Politiewacht werd gemeld dat er een aanrijding plaats had op de hoek Koningstraat-Emmanstraat, tussen twee vierwielige motorrijtuigen, respectievelijk truck genummerd 580-A en luxe auto 323-A. Persoonlijke ongelukken vonden niet plaats. De schade aan voornoemde truck was zeer gering, doch die van de luxe auto was aanzienlijk.

Assistentie werd gevraagd voor een vechtpartij in Aruba-restaurant. Bij aankomst van de patrouille was de rust reeds weer gekeerd. In de Nassaustraat werd een der vechtersbazen aangetroffen die in kenlijke staat van dronkenschap verkeerde. Hij is naar de politiewacht overgebracht voor ontnuchtering ingesloten.

WIE IETS VAN ADAMSON MOET HEBBEN, KOMT SNEL; WIE IETS MOET BETALEN KOMT LANGZAAM.

VAN DE VROUW VOOR DE VROUW

Vrouwelijkheid.

Echte vrouwelijkheid uit zich in liefde voor anderen. Elke vrouw heeft in haar hart moederlijke gevoelens, en kunnen wij ons een moeder voorstellen zonder een overvloed van liefde en zachtheid?

Niets ontsiert ons daarom meer dan ruwheid, niets is onvrouwelijker dan hardheid, harteloosheid.

Als vrouw hebben wij ook offerzoed nodig. Is ons leven niet vol offers? Een moeder bv., zij offert als ze haar kind ter wereld brengt. Hoe vaak gebeurt het hier niet dat een kind zijn milieu ontgroeit en zich schaamt voor zijn eigen moeder! Moeder moet offerend klaar staan. Ook als het kind de verkeerde weg opgaat. Haar leven is een krans van offerbloemen.

Het leven van een vrouw ligt binnen het huisgezin. De ingetogenheid is daarom een vrouwelijke deugd, die wij zullen beoefenen ons leven lang.

In het huisgezin neemt de vrouw de plaats in van de Vrouwe van Nazareth: zij troost anderen, zij is blij en hartelijk, dienstvaardig, zij weet er de godsdienstige sfeer te scheppen, die zo weldadig aandoet.

Het echte contrast van vrouwelijkheid heb ik eens gezien, toen ik een vrouw uitbundig en hard zag lachen met doffe wanhoop in haar ogen. Sombere afgunst was het, of hopeloze berusting. Wij ontmoeten die drama's dikwijls in ons leven! We huiveren bij de bittere, schelle lach van velen, alsof ze daarbij alles willen vergeten!

Een vrouw kan geen rust of vreugde vinden als ze onvrouwelijk is. Meisjes en vrouwen, die als roekeloze vlinders door het leven wensen te gaan, die geen offers willen brengen zijn slechts caricatuur-vrouwen.

Zeker, ook buiten het gezin kan een vrouw veel goed doen. Het apostolaat heeft een zeer uitgebreid terrein. Wat zijn we anders dan kleine instrumenten in Gods hand? Hij kan ons gebruiken zoals Hij dat verlangt. Maar we weten het wel: vele vrouwen beschouwen al dat uitwendig werk, zoals kringen, reclame-werk, het organiseren van feesten, vergaderingen etc. etc., als een heerlijke „vlucht" om zodoende te kunnen ontkomen aan ret leven waarin zij „vrouwen", „moeders" moeten zijn en...... die kunst verstaan ze niet meer! Zo erg graag werpen ze het juk van vrouwelijkheid van zich af. Ze vertoeven het liefst in hun fantastisch gekleurde verbeelding, waar het schijnleven lokt en lacht, waar de oppervlakkigheid hoogtij viert. Waar de vrouwelijkheid faalt, zal ook de actie falen. Waarom zouden wij hunkeren naar buitensporigheden, naar pose...... dat alles bemantelt onze zielsarmoede zo kwalijk.

U kent ongetwijfeld Mevrouw K. Zij is vrouwelijk, ze dúrft in de realiteit te leven, een grijze realiteit misschien waar zij offers moet brengen, waar zij op moet gaan in haar kleine(?) plichten van elke dag, zij moet strijden en lijden. Er zijn velen, die menen dat raar leven een fiasco is. Zou zij dat zelf ook niet denken? Wat voor grote daden, wat voor schone dingen heeft zij gedaan?

Mijn beste Mevrouw K., als troost kunt u hieraan denken: de Zaligmaker, de Verlosser stierf als een misdadiger aan een kruis. Zou er, menselijkerwijze gesproken, een groter fiasco mogelijk zijn? Het eind van een leven vol armoede, Lijden, goed doen...... was een kruis! En toch, de Christus had door Zijn Dood, door Zijn Kruis een overwinning behaald zó uniek, zo goddelijk, zo volkomen, dat zelfs Zijn vijanden moeten getuigen: „Nazarener, gij hebt overwonnen!"......

Kan een vrouw, buiten het gezin, niet heel veel praesteren? Verliest ze iets van haar vrouwelijkheid als ze zich waagt op politiek gebied, of als ze een leven zou leiden van uiterlijk werk, van successen, van „propaganda maken" voor het goede?

Zeker niet: de vrouw, die het werk verricht, dat God van haar verlangt, de vrouw, die zich door genot niet laat ontzenuwen, de vrouw, die haar uiterlijk werk vergezeld laat gaan door een vurig inwendig leven, zal nederig genoeg zijn om bij succes en bijval te erkennen: „De Heer heeft grote dingen aan mij gedaan!"

Zij is geen „gevangen Samson", die zucht en kreunt onder de dwang van der mensen will! We kunnen allemaal streven naar deze bescheiden heldhaftigheid: vrouwelijk te zijn! „Vrouwelijkheid, die ons nederig maakt, fier, gewillig en onbuigbaar, hulpbehoevend en zelfbwust, stralend en streng."